

De vergaderzaal van Effective Engineering Solutions liep leeg. Gideon Crew bleef met Eli Glinn en Manuel Garza achter in de sobere ruimte, hoog boven de straten van Manhattan.

Glinn wees met zijn verschrompelde hand naar een stoel aan de vergadertafel. ‘Neem plaats, Gideon.’

Gideon ging zitten. Hij voelde al aankomen dat deze bijeenkomst – die begonnen was met de viering van de succesvolle afloop van zijn vorige missie voor EES – op iets anders zou uitdraaien.

‘Het is een zware beproeving voor je geweest,’ zei Glinn. ‘Niet alleen letterlijk, door die klopjacht. Je hebt ook een emotionele tol betaald. Weet je heel zeker dat je je meteen in een nieuwe missie wilt storten?’

‘Ik weet het zeker,’ antwoordde Gideon.

Glinn keek hem langdurig en onderzoekend aan. Toen knikte hij. ‘Uitstekend. Ik ben blij te horen dat je bij ons blijft als onze...’ Hij zweeg een ogenblik om naar het juiste woord te zoeken. ‘Als onze speciale afgevaardigde. We zullen een suite voor je boeken in een hotel om de hoek. Daar kun je logeren tot we een appartement voor je hebben gevonden. Ik weet dat je het vreselijk vindt om niet naar je geliefde Santa Fe terug te keren, maar dit is wel een interessante periode om in New York te vertoeven. Er is op dit moment namelijk een bijzondere tentoonstelling in de Morgan Library: ze hebben het *Book of Kells* te leen gekregen van de Ierse regering. Je hebt toch zeker wel eens gehoord van het *Book of Kells*?’

‘Vaag.’

‘Dat is het mooiste geïllumineerde manuscript ter wereld. Het wordt beschouwd als Ierlands grootste nationale schat.’

Gideon zei niets.

Glinn keek op zijn horloge. ‘Ga je met me mee om het te bezichtigen? Ik ben een groot liefhebber van geïllumineerde manuscripten. Iedere dag slaan ze een volgende pa-

gina van het boek om. Heel opwindend.’

Gideon aarzelde. ‘Geillumineerde manuscripten hebben nou niet bepaald mijn belangstelling.’

‘Hè, en ik hoopte nog zó dat je met me mee zou gaan naar die tentoonstelling,’ zei Glinn. ‘Je zou het *Book of Kells* schitterend vinden. Het is slechts één keer eerder buiten Ierland geweest en het blijft hier maar een week. Het zou jammer zijn om het te missen. Als we nu gaan, kunnen we het laatste uur van vandaag nog meepikken.’

‘Misschien maandag.’

‘En voor altijd de pagina van vandaag missen? Nee, we moeten nu gaan.’

Gideon moest lachen om de ernst van Glinn. Die man had zulke bizarre interesses. ‘Echt, ik meen het, dat verdomde *Book of Kells* kan me gestolen worden.’

‘O, maar dat komt dan goed uit.’

Toen Gideon de scherpe ondertoon in Glinn's stem hoorde, vroeg hij: ‘Hoezo?’

‘Omdat het je volgende opdracht wordt om het te stelen.’

2

Gideon liep achter Eli Glinn de Oostelijke Zaal van de Morgan Library binnen. Hoewel het er afgeladen was met bezoekers was het overweldigend om die schitterende ruimte te betreden. Sinds de renovatie was Gideon niet meer in de Morgan geweest – hij vond die kunstschaten altijd iets té verleidelijk – en hij raakte onmiddellijk weer in de ban van de gewelfde, beschilderde plafonds, de drie verdiepingen hoge rijen met kostbare boeken, de schoorsteenmantel van massief marmer, de overvloedige wandtapijten, meubelen en het dikke, dieprode tapijt. Glinn bediende met zijn ene klauwachtige hand de controller van zijn elektronisch bestuurbare rolstoel en reed agressief dwars door de wacht-

rijen heen, en deed zo handig zijn voordeel met de neiging van mensen om toegeeflijk te zijn ten opzichte van invaliden. Algauw stonden ze vooraan in de rij bij een glazen kubus waarin het *Book of Kells* werd tentoongesteld.

‘Wat een zaal,’ mompelde Gideon om zich heen kijkend. Instinctief pikte hij meteen de vele, direct in het oog springende details van de zware beveiliging op, te beginnen met de hyperalerte bewakers, de enkele toegangsdeur, de knipperende cameralenzen in het stucwerk van het plafond, de bewegingssensoren en de plaatsing van infraroodlasers. En dat niet alleen: meteen bij binnenkomst in de zaal had hij de zijkant van een massief stalen valdeur opgemerkt, die de zaal in een oogwenk hermetisch kon afsluiten.

Glinn volgde zijn blik naar het plafond. ‘Prachtig, hè?’ zei hij. ‘Die schilderijen zijn aangebracht door de kunstenaar H. Siddons Mowbray. De boogvullingen stellen de twaalf tekens van de dierenriem voor. J.P. Morgan was lid van een exclusieve dinerclub die uit slechts twaalf personen bestond. Ze hadden allemaal een codenaam die overeenkwam met de tekens van de zodiak. Men zegt dat de tekens en andere vreemde symbolen die op het plafond zijn geschilderd, verband houden met belangrijke gebeurtenissen uit het leven van Morgan zelf.’

Gideons oog viel op de grandeur van de open haard die één kant van de zaal sierde. Zelfs in die nis met ingewikkeld beeldhouwwerk ontdekte hij vaag de aanwezigheid van beveiligingsapparatuur. Sommige van die apparatuur had hij zelfs nog nooit gezien en hij had dan ook geen idee hoe die werkte.

‘Dat wandtapijt boven de schoorsteen,’ vervolgde Glinn, ‘komt uit Nederland en stamt uit de zestiende eeuw. Het stelt een van de zeven doodzonden voor: hebzucht.’ Hij moest even grinniken. ‘Wat een interessante keus van meneer J. Pierpont Morgan, vind je ook niet?’

Gideon vestigde zijn aandacht op de glazen kubus die het *Book of Kells* bevatte. Het glas was kogelwerend, dat was duidelijk te zien, en ook niet gemaakt van het blauwe standaardmateriaal, maar van wit glas – P6B-norm vermoedde

hij – waardoor het niet alleen kogelwerend was, maar ook niet opgeblazen of kapotgeslagen kon worden met een hamer of bijl. Hij tuurde aandachtig in het glazen omhulsel, maar niet naar de fantastische, onvervangbare schat die erin lag. In plaats daarvan nam hij alleen de vele beveiligingslagen aan de binnenkant van de kubus in zich op – bewegingssensoren, luchtdrukmeters, infraroodwarmtesensoren en zelfs iets wat leek op een sensor die de samenstelling van de atmosfeer mat.

Elke verstoring daarvan zou ervoor zorgen dat die stalen deur onmiddellijk dicht zou gaan, zodat de zaal hermetisch werd afgesloten en de dief in de val zou zitten.

En dat waren alleen nog maar de beveiligingsmaatregelen die hij zo op het eerste oog kon zien.

‘Adembenemend,’ mompelde Glinn.

‘Ik vind het angstaanjagend.’

‘Wat?’ vroeg Glinn geschrokken.

‘Neem me niet kwalijk. Jij doelt op het boek...’ Hij keek er nu voor het eerst naar. ‘Interessant.’

‘Zo kun je het ook zeggen. De oorsprong ervan is in nevelen gehuld. Sommigen zeggen dat het rond 590 na Christus door de heilige Columba zelf is vervaardigd. Anderen geloven dat het tweehonderd jaar later door onbekende monniken is gemaakt, om de geboorte van Columba, tweehonderd jaar eerder, te gedenken. Ze begonnen er in Iona aan; daarna brachten ze het naar de abdij van Kells, waar de versieringen werden aangebracht. Daar werd het ook bewaard, op een geheime plaats, omdat de abdij telkens werd overvallen en geplunderd door heidense Vikingen. Maar dat boek hebben ze nooit gevonden.’

Gideon keek wat beter naar het manuscript. Ondanks zichzelf voelde hij zich ertoe aangetrokken en raakte hij geboeid door de fabelachtig ingewikkelde, abstracte figuren op de pagina. Doordat ze diepte hadden leken ze wel fractals.

‘De pagina die vandaag getoond wordt, is folio 34r,’ deelde Glinn mee. ‘Het beroemde Chi Rho-monogram.’

‘Chi Rho? Wat is dat?’

‘De Chi en de Rho zijn de beginletters van het Griekse woord *Christos*. Het werkelijke levensverhaal van Jezus begint bij Mattheus 1:18, en die pagina werd vaak versierd in de vroege geïllumineerde evangeliën. Het eerste woord van het verhaal is “Christus”. In het *Book of Kells* nemen die eerste twee letters, Chi en Rho, de hele pagina in beslag.’

De mensen achter hen begonnen te dringen. Gideon voelde een lichte elleboogstoot.

De fluisterstem van Glinn ging verder: ‘Kijk eens naar dat doolhof van verknoopte versieringen! Je kunt er allerlei vreemde dingen in ontdekken – dieren, insecten, vogels, engelen, piepkleine hoofdjes, kruisen, bloemen. Om nog maar te zwijgen van de Keltische knopen. Die zijn verbluffend ingewikkeld, een droom voor de wiskundige... En dan de kleuren! Al die tinten goud, groen, geel en paars! Dit is de prachtigste pagina van het prachtigste geïllumineerde manuscript dat er bestaat. Geen wonder dat het boek wordt beschouwd als de grootste nationale schat van Ierland. Kijk toch eens!’

Het was voor het eerst dat Gideon iets in de stem van Glinn hoorde wat op enthousiasme leek. Hij boog voorover en kwam zo dichtbij dat zijn adem condens op het glas veroorzaakte.

‘Neem me niet kwalijk, er staan nog meer mensen te wachten,’ klonk een ongeduldige stem achter hen.

Om het even te testen legde Gideon zijn hand op het glas.

Er ging onmiddellijk een zacht alarmsignaal af en een bewaker riep: ‘Niet aan het glas komen, alstublieft! U daar, meneer – haal uw hand weg.’

De ongeduldige menigte reageerde er meteen op. ‘Schiet eens op, vriend. Andere mensen willen het ook zien,’ zei iemand, gevolgd door instemmend gemompel.

Met een diepe, spijtige zucht drukte Glinn met zijn verdorde vinger op het bedieningspaneel van de controller en zachtjes zoemend draaide hij weg, met Gideon in zijn kielzog. Even later stonden ze weer op Madison Avenue, waar het verkeer voorbijstroomde en de taxichauffeurs toeterden. Gideon knipperde tegen het felle licht.

‘Zeg eens eerlijk. Wil je echt dat ik dat boek stéél?’

Hij voelde een geruststellende hand van Glinn op zijn arm. ‘Nee, niet het hele boek. Alleen dat kleine folio waarnaar we hebben staan kijken, nummer 34r.’

‘Waarom?’

Stilte. ‘Heb ik ooit antwoord gegeven op zo’n vraag?’ zei Glinn opgewekt, terwijl hun limousine aan kwam rijden om hen terug te brengen naar Little West 12th Street.

3

Drie dagen later stond Gideon Crew na een duik in het zwembad op het dak van het ultrahippe Gansevoort Hotel poedelnaakt in zijn suite, hoog boven het Meatpacking District, het voormalige vleesverwerkingsdistrict van New York, en staarde naar het enorme tweepersoonsbed, waarop hij diagrammen en schematische tekeningen had uitgespreid. Daarop was het beveiligingssysteem van de Oostelijke Zaal van de Morgan Library tot in de kleinste details in kaart gebracht.

Het had acht jaar geduurd voordat de Ierse regering een leenovereenkomst met de Morgan Library had gesloten voor het *Book of Kells*. Er waren allerlei problemen geweest. De belangrijkste reden was dat een van de folio’s van het boek in het jaar 2000 naar Canberra in Australië was gezonden om daar tentoongesteld te worden. De pagina was beschadigd geraakt door wrijving en pigmentverlies – wat men weet aan de trilling van de vliegtuigmotoren – en daarna was de Ierse regering er niet happig op om opnieuw het risico van een uitlening te nemen.

James Watermain, de Iers-Amerikaanse miljardair en oprichter van de Watermain Group, had het tot zijn persoonlijke missie gemaakt om het boek naar de Verenigde Staten te halen. Hij stond bekend om zijn charisma en charme en wist daarmee de Ierse minister-president en ten slotte de regering over te halen om het vrij te geven – maar onder strik-

te voorwaarden. Een van die voorwaarden was een algehele revisie van het beveiligingssysteem in de Oostelijke Zaal van de Morgan Library, die Watermain uit eigen zak betaalde.

Watermain had aanvankelijk geprobeerd het manuscript in het Smithsonian tentoon te stellen. Maar die poging strandde, omdat de afdeling beveiliging van het museum niet bereid was om de noodzakelijke hightech facelift door te voeren. Inwendig was Gideon blij toen hij dat hoorde. Ondanks de vreselijke herinneringen aan zijn kindertijd in Washington D.C. – per slot van rekening was zijn vader daar vermoord – was hij jaren later af en toe teruggegaan. Hij vond het een vrij saaie, zelfs slaperige verzameling fraaie monumenten en tijdloze documenten. Maar een paar weken geleden was hij naar Washington geroepen om een medaille in ontvangst te nemen voor zijn recente geslaagde actie bij Fort Detrick. Tot zijn afschuw – misschien vanwege 9/11, of misschien kwam het gewoon door overregulering, met de onvermijdelijke bureaucratische uitwassen tot gevolg – leek de eens zo prettige, ontspannen hoofdstad eerder op een zwaarbewapend legerkamp. De stad werd verstikt door de gemeentepolitie, hoofdstedelijke politie, parkeerwachters en verkeerspolitie, staatspolitie, muntpolitie, agenten van de Geheime Dienst en van de ‘Speciale’ politie (*Achtung!*). Hij had begrepen dat er ongeveer twintig verschillende soorten politie actief waren. Ze waren allemaal gewapend en allemaal bevoegd om elke ongelukkige chauffeur of bezoeker tot stoppen te dwingen en aan te houden (aldus een van Gideons taxichauffeurs, die vroeger zelf bij de politie had gediend). Toen hij om zich heen keek en al die overtollige agenten zag met hun overlappende bevoegdheden, zag Gideon hoe zijn belastinggeld bijna letterlijk verdampte.

De druppel die de emmer deed overlopen, was een automatisch verstuurd verkeersboete van honderdvijfentwintig dollar. Een of andere camera op een paal had hem geflitst en zijn kenteken gefotografeerd toen hij op New York Avenue een paar kilometer harder had gereden dan de maxi-

mumsnelheid van vijftig kilometer per uur. En je kon alleen bezwaar maken tegen de boete door opnieuw naar Washington te reizen om een zaak aan te spannen. Natuurlijk stond het vergrijp zelf maar vaag in zijn geheugen, er waren dagen overheen gegaan, dus kon hij het onmogelijk reconstrueren: stond daar ergens in de buurt een bord met 50 erop? Had hij werkelijk te hard gereden? En waar wás New York Avenue in godsnaam? Hoe kon een eerlijk mens zich dat nog herinneren? Volgens Gideon was het gewoon een door de overheid gesanctioneerde list om de mensen schandelijk hoge boetes af te troggelen. Als hij niet op korte termijn betaalde, werd het bedrag zelfs verdubbeld naar tweehonderdvijftig dollar. Dus had Gideon twee dingen gedaan: één, hij had de boete betaald; twee, hij had plechtig gezworen lang, heel lang uit Washington D.C. weg te blijven. Wat in zijn ogen ooit een mooi, duurzaam symbool van de grootsheid van het land was geweest, was verloederd tot een stadstaat, die geobsedeerd was door de balans van zijn zwaar opgeschroefde budget.

Het kon echter ook zijn dat Gideon, net teruggekeerd van zijn forellenbeek in de Jemez Mountains, de pijn voelde van de terugkeer naar het stadsleven. Maar hoe dan ook, hij peinsde er niet over om weer naar het Smithsonian te gaan.

Terwijl Gideon om het bed heen liep, schudde hij de herinneringen van zich af en vroeg zich af hoe Glinn aan de complete diagrammen van de constructie en bedrading van het elektronische beveiligingssysteem was gekomen. Elk circuit, elke sensor, elke specificatie lag tot in het kleinste detail uitgewerkt voor hem. Niet dat hij er veel aan had. Hij had nog nooit van zijn leven een beveiligingssysteem gezien zoals dit – hij had zich zelfs geen voorstelling kunnen maken van een beveiligingssysteem zoals dit. Er waren de gebruikelijke verschillende lagen van beveiliging op beveiliging en van versterkte systemen, toevoer van noodstroom en verder alles wat je als inbreker kon verwachten. Maar dat was nog maar het begin.

De Oostelijke Zaal was op dit moment letterlijk een kluis.

Hij was oorspronkelijk gebouwd met dubbele muren van blokken kalksteen uit Vermont van bijna een meter dik. De enige toegang tot de zaal was voorzien van een dubbele stalen valdeur, die zowel uit het plafond neerdaalde als uit de grond omhoogkwam zodra er een alarm afging en de zaal hermetisch vergrendelde. Er waren geen ramen, want licht was nadelig voor het bewaren van boeken. Het gewelfde plafond bestond uit gegoten gewapend beton en was ongeloflijk dik. De vloer was één massief blok gewapend beton, bedekt met marmer. Aan deze van oorsprong op zich al sterke beveiliging was op verzoek van de Ierse regering een buitenste laag van staalplaat met sensoren toegevoegd.

's Nachts werd de ruimte compleet verzegeld. Binnen zat een beveiliging van kriskras lopende laserstralen, bewegingsdetectoren en infraroodsensoren met verschillende golflengten, waaronder eentje die zelfs het kleinste beetje lichaamswarmte oppikte. Er kon letterlijk geen muis (waarschijnlijk zelfs geen kakkerlak) in die ruimte lopen zonder opgepikt te worden. De camera's draaiden dag en nacht en de monitoren werden bemand door ultratrainde, persoonlijk geselecteerde beveiligers van de hoogste categorie.

Overdag, wanneer de tentoonstelling opengesteld was voor het publiek, moesten de mensen al hun tassen en camera's afgeven en gingen ze door poortjes met metaaldetectoren. Er stonden bewakers binnen en buiten de zaal, en er waren meer camera's dan in een casino in Las Vegas. De kubus waarin het boek zich bevond, bevatte een atmosfeer van zuiver argon. In de kubus zaten sensoren die onmiddellijk alarm zouden slaan zodra ze maar een vleugje van een ander atmosferisch gas detecteerden, zelfs op een niveau van één op een miljoen. Als het boek werd aangeraakt, zouden de stalen deuren zich zo snel sluiten dat zelfs een olympische hardloper het stukje van de kubus naar de deur niet zou halen.

Gideon zocht nu al dagenlang naar zwakke plekken in het systeem. Alle systemen hadden zwakke plekken en zo'n zwakke plek hield bijna altijd verband met menselijk falen – een foutje in de programmering – of met een systeem dat

zó gecompliceerd was dat het niet in zijn totaliteit werd begrepen. Maar de ontwerpers van dit systeem hadden rekening gehouden met dergelijke beperkingen. Hoewel het inderdaad een gecompliceerd systeem was, was het modulair, wat inhield dat elk onderdeel op zich tamelijk eenvoudig was en onafhankelijk van de andere onderdelen functioneerde. De programma's waren simpel en sommige beveiligingslagen waren volledig mechanisch, zonder enige computersturing. De overvloed aan maatregelen was zo groot dat de beveiliging van het boek zelfs niet in het geding was als een groot aantal systemen faalde of werd uitgeschakeld.

Er was uiteraard een manier om het systeem in en uit te schakelen, want er werd elke dag een pagina van het boek omgeslagen. Maar ook dit was buitengewoon goed geregeld. Om het systeem uit te schakelen waren drie mensen nodig en elk van hen bezat een eenvoudige, onafhankelijke code, die ze zich hadden moeten inprenten. Er waren geen echte sleutels of geschreven codes of wat dan ook, die gestolen konden worden. En deze drie mensen waren onaanastbaar. Het waren Watermain zelf, de voorzitter van de Morgan Library en de locoburgemeester van New York City. Eén persoon kon nog gecorrumpeerd worden of ontvankelijk zijn voor manipulatie, maar bij twee personen was dat al uitermate moeilijk en bij drie personen onmogelijk.

En wat gebeurde er als een van hen kwam te overlijden? In dat geval was er een stand-in, een vierde persoon – en dat was toevallig de minister-president van Ierland zelf.

En als er brand uitbrak? Gideon ging ervan uit dat in geval van nood het boek snel zou moeten worden verplaatst. Maar volgens de specificaties was er op een buitengewone manier rekening gehouden met die mogelijkheid. In geval van brand zou het boek niet worden verplaatst. Het zou ter plekke volledig beschermd zijn. De glazen kubus was ontworpen als eerste bescherming en was in staat om een flinke brand te doorstaan; de tweede linie was een brandbestendige kist die aan de binnenkant van de kubus omhoog zou komen en het boek zou omhullen en beschermen tegen zelfs de meest langdurige brand. En in de Oostelijke Zaal

zelf bevonden zich extra, ultramoderne brandbestrijdingsmaatregelen die een brand, ver voordat deze om zich heen kon grijpen, de kop in zou drukken.

Er waren overeenkomstige systemen die het boek beschermden tegen aardbevingen, overstromingen en terroristische aanslagen. Het enige waar het niet tegen beschermd kon worden was een regelrechte atoomaanval.

Met een lange, diepe zucht liep Gideon naar de kast om kleren uit te zoeken. Het was tijd om zich te kleden voor het diner. Als dekmantel had hij gekozen voor het uiterlijk van een jonge, hippe gast die miljonair was geworden met een internetbedrijf, een typetje dat hij al eerder met succes had gespeeld. Hij pakte een zwarte coltrui van St. Croix, een versleten Levi's spijkerbroek en Bass Weejun-instappers – het moest per slot van rekening een beetje een mix van van alles zijn – en kleepte zich aan.

Hij had de hele dag nog niets gegeten. Dat was normaal. Gideon had liever één elegante en bijzondere dinerervaring dan drie goedkope happen. Voor hem was eten meer een ritueel dan een levensbehoefte.

Hij keek weer op zijn horloge. Het was nog te vroeg om te gaan eten, maar hij voelde zich ongedurig na drie dagen in deze kamer naar diagrammen te hebben gestaard. Hij had nog steeds geen gaatje gevonden in het beveiligingssysteem, een zwakke schakel, al was het maar een haarscheurtje. Sinds hij als tiener was begonnen met het stelen van kunst uit musea en gebouwen van historische genootschappen, was hij gaan geloven dat het perfecte beveiligingssysteem niet bestond. Elk systeem was kwetsbaar, hetzij technologisch, hetzij door psychologische sturing.

Daar was hij altijd van overtuigd geweest. Tot nu toe.

Jezus, hij moest er even tussenuit. Hij ging de badkamer in, kamde zijn natte haren en deed toen wat aftershavebalsem van Truefitt & Hill op om de achtergebleven chloorlucht van het zwembad te maskeren. Hij verliet zijn suite en hing het bordje met NIET STOREN aan de deurknop toen hij naar buiten ging.

Het was een hete augustusavond in het Meatpacking Dis-

trict. De rijken zaten in hun huizen in de Hamptons en de straten met kasseien werden nu bevolkt door jonge, hip uitziende toeristen – het District was de laatste jaren een van de chicste buurten van Manhattan geworden.

Hij sloeg de hoek om naar Spice Market, ging aan de bar zitten en bestelde een martini. Terwijl hij van zijn drankje nipte, gaf hij zich over aan een van zijn geliefkoosde activiteiten: de mensen om hem heen observeren en zich elk detail van hun leven voorstellen, van de manier waarop ze de kost verdienden tot hoe hun hond eruitzag. Maar hoe hij ook zijn best deed, het wilde maar niet lukken. Voor het eerst in zijn leven werd hij geconfronteerd met een beveiligingssysteem dat ontworpen was door werkelijk zeer intelligente mensen – nog intelligenter dan hijzelf. Dat verdomde *Book of Kells* was nog moeilijker te stelen dan de *Mona Lisa*.

Terwijl hij hierover zat te piekeren werd zijn toch al slechte stemming er niet beter op. De chique, goedgeklede mensen die om hem heen zaten te praten, te lachen, te drinken en te eten, begonnen hem de keel uit te hangen. Hij verbeelde zich dat het geen mensen waren, maar snaterende apen die elkaar op een ingewikkelde manier aan het vlooiën waren en daardoor ebde de irritatie een beetje weg.

Zijn glas was leeg. Hij had lang geleden ontdekt dat hij beter geen tweede glas kon bestellen – niet dat hij een drankprobleem had, natuurlijk niet, maar met een tweede glas scheen hij over een grens te stappen, en dat leidde tot een derde en zelfs een vierde glas, wat hem er dan onvermijdelijk toe zou aanzetten om op een van die slanke, blonde, snaterende vrouwtjesapen af te stappen...

Hij bestelde een tweede drankje.

Terwijl hij ervan dronk en hij zich enigszins begon te verzoenen met de toestand in de wereld omdat de alcohol zijn werk deed, kreeg hij een ideeetje. Als het werkelijk onmogelijk was om het *Book of Kells* te stelen – en in zijn hart wist hij dat het zo was – moest hij gewoon zorgen dat iemand anders het voor hem uit die zaal haalde... en met de volledige medewerking van die drie mensen. Dit vereiste een

staaltje psychologische manipulatie dat vele malen geraffineerder was dan wat hij ooit eerder had geprobeerd. En de manier waarop hij dat ging aanpakken begon vorm aan te nemen in zijn half benevelde oplichtersbrein.

Toen het derde glas arriveerde liet hij zijn blik langs de elegante bar dwalen. Helemaal aan het eind zat een vrouw. Ze was niet bepaald de mooiste hier – ze was vrij mollig en droeg een bril. Maar ze bezat iets wat hij persoonlijk erg aantrekkelijk vond in een vrouw: een scherp, intelligent lichtje in haar ogen. Ze observeerde en het scheen Gideon toe dat zij het hele tafereel net zo amusant vond als hij.

Hij pakte zijn bijna lege glas op en liep naar haar toe. Met een blik op de lege kruk vroeg hij: ‘Mag ik?’

Ze nam hem van top tot teen op. ‘Jawel. Zit je in de computerbusiness?’

Hij lachte en zette een gezicht vol zelfverachting op. ‘Nee hoor, ik ben gewoon wat ik ben. Waarom vraag je dat?’

‘Vanwege je Steve Jobs-uniform – zwarte col en spijkerbroek.’

‘Ik denk er ’s morgens liever niet over na wat ik aantrek.’

Ze keek de barkeeper aan. ‘Twee Beefeater Martini’s, dirty, twee olijven.’

‘Trakteer je?’

‘Heb je bezwaar?’

Hij leunde iets naar haar toe. ‘Nee, helemaal niet, maar hoe weet je wat ik drink?’

‘Ik zit al naar je te kijken vanaf het moment dat je binnenkwam.’

‘Echt waar? Waarom ik?’

‘Omdat je eruitziet als een eenzaam jongetje.’

Gideon merkte dat hij een kleur kreeg. Die vrouw was wel een beetje erg scherp in haar observering. Hij voelde zich ontmaskerd. ‘Zijn we niet allemaal een beetje eenzaam?’

Ze glimlachte en zei: ‘Wij kunnen wel met elkaar overweg, lijkt me.’

De drankjes werden voor hen neergezet en ze toostten. ‘Op de eenzaamheid,’ zei Gideon.